

Шкільна стежина

Щомісячна газета Ємільчинської ЗОШ І-ІІІ ступенів №1

Випуск №47,

лютий 2014 року

Напевно, всі ви знаєте, що у нашій школі знаходиться музей "Світлиця". Можливо, ви навіть відвідували його. А чи знаєте ви, що на даний момент там проходить виставка творчих робіт учнів? Наразі в музеї знаходяться в і ш и т і речі побу-ту українців, а саме: вишиті ру-

шники, іко-ни, карти-ни, сервет-ки, одяг.

В и ш и - вати — д а в н і й український народний звичай. Українці вишивали у вільну від роботи хвилину, щоб розрадити тяжку працю, зробити світ навколо себе кращим, теплішим, затишнішим. На вишитому - радість і смуток, мрії і пам'ять, надія та любов...

Сьогодні учні школи можуть відвідати виставку, послухати цікаві розповіді екскурсоводів та на власні очі переконатися, що наш народ надзвичайно талановитий. І прекрасні таланти живуть поміж нас з вами.

Філоненко Наталія, 9-Б

"А на рушнику хай квітне доля"

О земле рідна, краю мій вишневий,
Гаптований у тугих вітрах століть,
На ці крилаті рушники до неба
Не раз дивились прадід мій і дід.
Бо їм, як і мені, було їх треба
У голий час і в пору лихоліть.
Не можна жити без землі і неба,
Без віри і мети не можна жити!

Такими словами ми розпочали наше свято "А на рушнику хай квітне доля" в стінах нашого шкільного музею серед великої кількості вишитих виробів.

Ми розповіли гостям про історію української вишивки, символіку, мотиви, кольорову гамму, та техніку вишивання, про символіку квітів.

Найбільшим оберегом дому був рушник,

І вишивався він усякими нитками:

Червоні й чорні в поєднанні гамми

Є символами долі і життя.

У дні страшні, у роки лихоліть,

Їх в землю прабабусі поховали,

Щоб зберегти для внуків і для нас,

І для збереження родоводу...

Як готували придане дівчата,

Як відбувалось сватання тоді,

Про вечорниці...

Та як вибілювали полотняні рушники.

Про все це ми згадали,

Та найбільше...

Розповіли ми про весільні рушники:

Про день, коли їх починали шити,

Про чоловічу і жіночу сторону,

Про розмір, довжину і Боже місце

На весільному рушнику.

А вишивався не один ...

Їх наречена повинна вишити аж п'ять:

Під ноги, коровай, для поєднання рук

Та два на образи під час вінчання.

І вишивати з добрими і чистими думками,

Щоб доля довгою й щасли-

вою була.

Згадали про віночок і про стрічки,

Сорочку-оберіг... для сина і доньки,

Про пісню українську й крила пісні -

Музичні інструменти давнини:

Басолу, бубон і бандуру,

Сопілку, скрипку, тулумбур.

І кобзу не забули ми згадати

Й велику шану їй віддати.

Як у нас на Україні

Всі лани квітучі,

Так у нас на Україні -

Люди всі співучі.

Хай же щастя буде довгим

І пісень багато,

Бо без пісні в Україні

Не буває свята.

Багато чудових пісень прозвучало на святі: "Веселкова", "Пісня про рушник", "Два кольори", "Мамина сорочка", "Як у нас на Україні", "Україночка", а завершили свято вітанням іменинників та піснею "Бесіда з Богом".

Ми живемо в Україні, в країні багатій на звичаї і традиції.

Ми повинні їх вивчати і шанувати.

Носова Анна, 8-А кл.

Зустріч з військовослужбовцем

На мою думку, кожен з підлітків замислювався про вступ до Збройних сил України за контрактом, але багато хто з них перспективи в цьому не бачив. Так було зі мною і з моїми однокласниками до тих пір, поки в нашу школу не завітав Назарчук Ігор Володимирович, майор військової частини А0409 30-ї механізованої бригади міста Новоград-Волинського, який приїхав сюди, щоб відкрити старшокласникам очі щодо військової служби за контрактом.

Він розповідав про Збройні сили України, їх важливість та основну задачу. Ігор Володимирович пояснив, чому відмінили строкову службу, про контрактні війська, про оплату роботи контрактників. І навіть дав нам першу бойову задачу (віднести листівку в місцеву

сільську раду), яку ми безвідкладно виконали.

Я схвалюю програму України розповідати підліткам про контрактні війська, тому що вони повинні знати, що це таке.

Особливо мене вразили розповідь

майора про його життєвий та військовий шлях, який складає 23 роки. Але він хоче прослужити ще хоч трохи,

тому що 25 років служби - це Ветеран Збройних сил України, і вже пільги від держави. Під кінець свого виступу він показав нам два фільми свого виробництва про ту частину, з якої він приїхав. До речі, ця частина одна з кращих в Україні.

Кожен з присутніх зміг побачити все важке, хоч і досить цікаве, життя українського військовослужбовця.

І я, як і мої однолітки, усвідомили, що служба в армії — це почесний обов'язок захищати мир і спокій своїх рідних, свого народу, а значить приносити користь Україні.

Сулима Іван, 10-А клас

Славна дочка українського народу

Ні! Я жива! Я
буду вічно
жити!
Я в серці маю те,
що не вмирає.
Леся Українка

25 лютого День народження відомої письменниці, Поліської Мавки і просто прекрасної жінки Лесі Українки. В цьому році ми відзначаємо 140-річчя з дня її народження.

Наша школа підготувалась до визначної дати. З 25 по 28 лютого пройшло ряд цікавих заходів

вшанування пам'яті поетеси.

Учні мали можливість прослухати радіопередачу, пройшов конкурс художнього читання творів Лесі

Українки серед учнів 6-8 класів, літературне свято "Ні! Я жива! Я буду вічно жити!" для учнів 9-11 класів.

А наш 7-Б клас підготував літературно-музичну композицію "Ти себе Українкою звала", яка відбулася 26 лютого. Готувались до цього свята ретельно і схвилювано, адже поезії Лесі Українки — це її життя, це її сповідь, це те одвічне кохання, яке живе у серці кожного з нас. Ми розуміли: для того, щоб передати настрої та почуття письменниці, нам потрібно в

тілитись в образ маленької Лесі, потрібно було передати глядачеві страшний для письменниці роки хвороби.

На свято були запрошені учні 7-8 класів. Вони із задоволенням брали участь у вікторині, у грі "Вгадай поезію", захоплено слухали прочитані напам'ять вірші. А запашний коровай був естетичним доповненням свята.

Ми сподіваємося, що поетична

творчість Лесі Українки назавжди залишиться в наших серцях, її рядки з творів ще довго будуть линути поліськими просторами рідної землі.

Осіпчук Анастасія, Остапчук Анастасія, 7-Б клас

Ангел у моєму житті

Розглядаючи фотографії, ми задуємо цілу історію, перед нами проходять роки, десятиліття, різні сторіччя. Хіба не так? Навіть по одному знімку ми можемо пережити всі події, які відбувались в той чи інший час, а головне -розбудити почуття до минулого, оповити серце в спогади, а душу - в роки її процвітання та піднесення до чогось вічного. А вічним є людська пам'ять. Тому що і людей вже багатьох немає, але у спогадах рідних вони залишаються, залишається їхня доброта, мудрість, щедрість, працьовитість.

Зараз я дивлюсь на пожовтілу фотографію, де зображений мій дідусь, і серце одразу відчуває щось рідне, щось таке своє, а у душі вирують спогади. Відчувається аро-

мат хліба, присутність зимового тепла, яке тонкою ниткою огортає спогад, і від цього стає ще затишніше. Шкода, що фотокартка чорно-біла, тому що не видно кольору очей мого рідненького, а вони ж в нього такі блакитні, як літнє небо в ясний день. У ті роки він був простим рядовим, але з непростю історією життя, яка стала вічною в моєму серці. Це фото зроблено вже після Великої Вітчизняної війни, але у нелегкий повоєнний час для колишнього Радянського Союзу. Військові частини ще були розташовані в Німеччині, у Берліні і служив мій дідусь, стояв на сторожі миру і спокою наших громадян, майбутніх поколінь і мого щасливого дитинства.

Мій дідусь Тульєв Григорій Іванович народився 31 грудня 1934 року у селищі міського типу Ємільчине. Сім'я була бідною, батько Іван Ту-

льєв та мати Уляна Тульєва працювали дуже тяжко в колгоспі. Дітей було 7, і прогодувати треба було всіх. Часи його дитинства були не легкими. Взуття для всіх дітей не було, лише одна пара, яку діти носили в школу по черзі. Зошитів та книжок взагалі не було, писали на обривках газет, а підручник був один у вчителя. Але попри недостачу шкільного приладдя дідусь знав німецьку мову, був дуже розумним. Як тільки почалась Велика Вітчизняна, війна батька дідусь Тульєв Івана забрали на фронт, де він згодом загинув під Дубном. Пізніше моя родина у травневі дні відвідала могилу, де був похоронений прадід. Ще перед самою атакою він не забував про свою сім'ю та написав листа, який зберігся і на даний час.

Я не знала років війни, але часто про це мені розповідав дідусь.

Дідусь був дитиною війни, і у нашому домі досі виблискує його заслужена медаль. Дідусь розповідав мені багато історій, які йому прийшлося пережити. Вони захоплювали, і я заворожено слухала його і була дуже уважною, щоб бодай не забути ні єдиного слова. Я запам'ятала багато випадків. Нападаючи на Ємільчине, німці оселилися в хаті дідусевої сім'ї, а їх вигнали в кухню, розповідав, що німці одразу підвели до хати електрику та прийшли з власним кухарем, який хоч трохи, але жалів дітей. Деякі вчинки були настільки сміливими, що в мене перехоплювало дух. Погодьтеся, не кожен хлопчина підставить відро з порошком під хату німців та підпалить його, тоді від пострілів німецьких автоматів мого дідуся із друзями врятувала спритність, їм вдалося втекти та заховатися. Відомо, що німці були безпощадними, у прабабусі хотіли забрати корову – єдину годувальницю сім'ї, та відчайдушна мати дивом її не віддала і зберегла, адже, напевно, в той момент, коли вибігли діти з слізьми на очах та німим благанням на вустах, у німців відкрилася краплина тої доброти, яка була завуальована жорстокістю. Здавалося, що сам Бог допоміг родині у цій ситуації. Розповідав дідусь і про те, як забрали сусідську корову, але худоба сама декілька раз тікала додому, тому і залишилася у родині. Не менше мене вразила

історія про те, як німець їв булку з маслом, поряд стояла дідова сестра Ольга, німець дразливо спитав у неї, чи хоче вона їсти (а хто в ті часи був нагодований?), дівчинка протягнула руку, а німець дав їй жорстокого ляпаса по щоці і ту омріяну булку кинув під стіл коту. Таких випадків безліч в історії моєї родини. Досягнувши певного віку, дідусь відправили служити в армію. Він служив за кордоном, в Німеччині 3 роки. Згодом дідусь покохав мою бабусю на ім'я Олександра. Це було справжнє кохання, яке пройшло і розлуку, і біль, і радість, і журбу, як-то кажуть, кохання, яке пройшло крізь вогонь і воду. Разом виховали 4-х дітей.

Було складно, з грошима тоді у всіх було скрутно. Спочатку дідусевій сім'ї виділили маленьку двокімнатну квартиру, але завдяки великим зусиллям їм поміняли її на трикімнатну. Дідусь працював у колгоспі, заготконторі кочегаром та слюсарем. Додому приходив зі збитими почорнілими руками, часто в сажі і в мазуті. Після цього за станом здоров'я пішов працювати в дитячий садок двірником, слюсарем, кочегаром. Загалом був дуже роботящим. Він був ветераном праці, на своєму життєвому шляху мав 45

років стажу роботи.

Мені назавжди запам'яталися його роботящі руки, русяве густе волосся, чоло, яке було все у зморшках. Для мене він був уособленням всього доброго, що є на світі. Він мав кришталеве серце, яке розбивалось при кожній поразці чи проблемах його дітей та внуків і яке зцілювалось завдяки їхнім успіхам та щастю. Все вищезазначене написано не просто від того, що мені хтось сказав, чи так потрібно було написати, я відкрила сторінку з свого життя, тому що так звеліла мені душа, тому що я хотіла розповісти про свого дідуся, про Людину.

Любіть своїх рідних, пам'ятайте про них!

Тульєва Аня, 11-А клас

День Святого Валентина!

14 лютого знамените своїм надзвичайним святом — днем

Святого Валентина. В цей день закохані зізнаються у своїх теплих почуттях один одному, обмінюються валентинками, щирими привітаннями та подарунками.

Щороку в нашій школі в цей день проводиться свято, яке цікаве різними конкурсами та змаганнями з вибором найкращої пари. Цього

року для учнів старших класів свято організовувала вчителька української мови і літератури та класний керівник 11-Б класу Коваленко Світлана Казимирівна. Саме завдяки їй це свято було надзвичайно

цікавим, теплим та зворушливим, адже учні (актори) цитували вірші українських поетів, присвячені коханням.

Тематику любові оспівували у своїй творчості багато художників слова: Леся Українка, Ліна Костенко, Василь Симоненко, Іван Франко, Іван Нечуй-Левицький та ін. Вони не тільки писали про кохання, а й чітко описували стосунки у сім'ях між дітьми та батьками, традицію сватань та вибору своєї пари. Саме такі події показували на

святі учні 11-Б класу Козловська Юля, Ярошук Альона, Любич Діана, Романчук Андрій та учні 10-А класу Карпова Марина, П р и щ е п а

Дмитро у сценках із творів Л.Українки "Лісова пісня" І.Нечуя-Левицького "Кайдашева сім'я" та

Михайла Старицького "За двома зайцями".

Було весело

Для учнів 7-8 класів свято проводили учні 8-Б класу. На ньому було багато конкурсів: почистити мандарину однією рукою, сказати комплімент дівчині і наблизитись до неї на один крок. Але не тільки на цьому святі були конкурси, ще й лунало багато пісень, зокрема, "Червона Рута", "А я хочу перемиря", а ще жартівливі частівки про шкільне життя. На цьому святі лунав сміх, радість і веселощі.

Глядачам свято День Св. Валентина сподобалось, це було видно з їхніх усмішок.

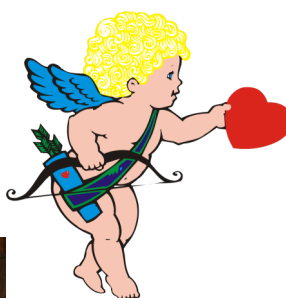
Волніна Інна, 8-Б клас

Безответная любовь

К небу шарик полетел,
А может и не шарик - сердце может...

А он ведь так хотел
И верил - сможет
В сердце сохранить любовь,
Сберечь тепло и нежность...
Чтоб не стыла в теле кровь,
Была там радость, верность.
И знал - сумеет сохранить
Где-то там, в глубине,
То чувство, что нельзя забыть
Даже в тишине...

Філоненко Наталія, 9 - Б клас

Під супровід музики цитувалися вірші знаменитих поетів: І. Франка, Л. Костенко, В.Симоненка...

Завдяки своїм акторським здібностям Горбатюк Ігор, Кашпуренко Іван, Омельченко Іван, Любич Діана, Остапчук Аліна, Мельник Тетяна, Чиж Олег, Остапчук Денис, Міткевич Богдан змогли передати глибокі та сильні почуття кохання, про які розповідали у своїх віршах поети.

Можна з впевненістю сказати, що глядачам сподобалось свято, адже виступ кожного учасника супроводжувався бурхливими оплесками. Справжніми акторами, які бездоганно перевтілилися в свої образи, постали перед глядачами Романчук А.(Голохвастов), Карпова М.(Проня Прокоповна), Прищеп Д.(Стецько), Козловська Ю. (Уляна та Мавка), Ярошук А. (мати Уляни) та Любич Д. (Русалка).

Любич Діана, 11-Б

Над випуском працювали:

Учасники курсів "Практичної журналістики" (керівник Палько Наталія Миколаївна, "Основи створення друкованих видань та їх дизайн" (керівник Філоненко Катерина Володимирівна) та учні 9-Б класу (класний керівник Чиж Ірина Іванівна)

Головний редактор: Філоненко Наталія

Комп'ютерна верстка: Дем'янчук Денис, Ковтонюк Катерина

Художні редактори: Шевчук Марина, Локотько Юлія

Журналісти: Філоненко Наталія, Носова Анна, Сулима Іван, Тульєва Анна, Любич Діана, Волніна Інна, Остапчук Анастасія, Осіпчук Анастасія

